

No. 7. }

Juli 1883.

{ 9de Aargang.

Sandy Mac Lean.

(Forts. fra No. 6.)

Til sidst adskiltes de sammenfoldede Hænder, Dienlaagene aabnedes langsomt, og da han med Besværlighed havde rejst sig op, mærkede Angus, at et ungt rødmosset Ansigt opmærksomt betragtede ham tæt ved. Et blidt Smil sneg sig over hans blege Læber, og ned over de magre, blege Kinder vandt store Taknemligheds Taarer, da han saa den lille Hjrbedreng med Kjærlighedsgaverne. Han hilste kjærlig paa Sandy og klappede venlig Snaps' uldne Hoved. "Sandy," sagde han, efter at have drukket noget af den søde Mælk: "Allan Frazer og hans Broder vare her igaar Aftes og opholdt sig længe hos mig. Kapteinen og hans Tropper strejfe endnu omkring i Bjergene og lede efter mig. De have undertiden været mig saa nær, at jeg tydelig har kunnet høre Lyden af Hestehovenes

Trampen. De venlige Brødre Frazer bade mig, at jeg saa meget som muligt skulde holde mit Hoved under Tappet, for at ikke det sladderagtige Ekko fra min besværlige haffende Hoste skulde røbe mit Skjulested. Herrens Tiender havde foresat sig at tage mig til Fange, men han har sendt mig kjærlige Bud om, at jeg snart skal blive flyttet saa langt bort, at de i al Evighed aldrig skulle kunne komme til mig. Værn, du forstaar, hvad jeg mener; men du kan ikke forestille dig, hvor jeg længes efter at aflægge den strøbelige Legemshytte og iføre mig den skinnende Dragt, som jeg ved venter mig. Al ja, jeg længes efter at bytte denne Hule med "det Hus, som ikke er gjort med Hænder, evigt i Himmelen."

Her afbrødes Campbell af den dybe, hule

Hofte, som saaledes rystede hans svage Legeme, at det var ynkeligt at se. Da han var kommen sig lidt, sagde han skjælvende af Anstrængelse: "Sandy, jeg tror, at du elsker mig."

"Elsker Dem!" hulkede Hyrdebrennen; og han havde nær sagt: "Alt mere end nogen Anden, jeg fjender!" Men Pligtsfølelsen standsede hans Tunge, og han svarede med Eftertyk: "Fr. Pastor, det ved De nok, at jeg gjør."

"Ja, jeg tror det," sagde den unge Mand besværligt, idet han hvilede sit Hoved mod Drengens stærke Skuldre; "og for denne Kjærligheds Skyld, Sandy, vil du love mig at gjøre, hvad jeg nu agter at bede dig om." Hermed greb han med sine afmagrede Hænder en Ilden, men brugt Bibel.

Sandy forsikrede, at han var fuldkommen villig til at gjøre, hvad der fordredes af ham. "Der er blot en Ting, jeg vil bede dig om," vedblev Angus, "lad aldrig nogen Dag gaa hen, hvor du ikke, saavidt det beror paa dig, læser noget i Bibelen. Jeg ønsker, at jeg havde lært dig mere, men vær nu selv flittig og bed Gud om Hjælp, saa vil den Helligaand give dig bedre Undervisning, end du nogensinde kunde faaet af mig. Naar jeg er gaaet bort herfra, vil du sandsynligvis, idetmindste er det min Hensigt, finde min Bibel liggende der," — hermed pegede han paa sin Halskjæde. "Den er Ilden nok til med Lethed at kunne bæres under dit Blaid (Reisetappe), naar du vandrer omkring paa Bjergene, uden at deres skarpe Zine, der lig Høgen blot vente paa at styrte sig over deres Rov, skulle kunne fatte nogen Mistanke derom."

Med vidunderligt Enfold og Inderlighed nyttede Angus Campbell derefter nogle Ord, som trængte dybt ind i den grædende Hyrdebrenns Hjerter, lig ædel Sæd i en Jordsmø, der er bleven opblødt ved Regnen. "Kom ihu," sagde den svage Stemme, der forhen havde lydt saa klart blandt Klipper og Dale, at den for dens rene, klokkelignende Klang var bleven sammenlignet med en Sølvtrompet, hvis melodiske Lyd hørtes viden

omkring — "kom ihu" — og hermed lagde han sin Haand velsignende paa Sandys Hoved — "enten Gud vil, at dine Dage her paa Jorden skulle blive mange eller faa, som mine, at du anvender de bedste af dem til Hans Tjeneste. Og mindes vel, at ingen Tid er saa anvendelig til Herrens Tjeneste som Ungdomstiden."

"Jeg vil komme hid igjen, naar Jaarene efter Solnedgang ere forte ind i Stalden," hvisttede Sandy, idet han tog Afsted.

"Efter Solnedgang!" gjentog Angus Campbell sagte og med et Smil; men dette Smil var saa overordentligt straalende og lyst, at Hyrdebrennen blev ganske let om Hjertet, da han gik ud af Bjerghulen og med Snap foran sig rolig vandrede over den nærliggende Heide.

Han var imidlertid ikke kommen langt, førend han til sin store Forvækkelse saa en Trop Soldater komme lige imod sig. Hans første Tanke var at fly. Men han forkastede den strax, da Soldaternes Mistanke netop derved vilde vækkes, isald de fik ham at se; han kastede sig derfor næsegrus paa Marken i Haab om at ligge saa vel skjult af Græs og Buske, at de vilde gaa ham forbi uden at bemærke ham. Men en af dem havde allerede set ham, og hans Forspinden, der var saa pludselig, som om Jorden havde aabnet sig under ham, vakte Mistanke. Han gav sine Kammerater et Vink, og inden saa Minutter var Sandy opsporet. En hoi Rytter med store Støvler, der gik helt op over Knæerne, Bjørnefjndshue paa Hovedet og Sværd ved Siden, spurgte strengt, hvorfor han laa der saa sammenkrøben som en Hare. Inden Sandy endnu kunde finde et passende Svar, havde hans tomme Kurv vakt endnu større Mistanke. Man anede strax, at han var brugt som Proviantbærer til en skjult Protestant, og uden at spørge ham videre besluttede Soldaterne at tage ham med til deres Kaptein, der var næsten lige saa meget frygtet som den navnkundige Oberst Graham af Claverhouse, som lige til denne Dag blandt Skotterne omtales under Navnet "den blodige Clavers". Sandys Arme bleve

haardt bundne, og Snap, der forsøgte at holde sig saa nær sin Husbond som mulig, fik et Spark af en Soldats jerubeslaaede Stovle og et let Sværdstik i Bugen, som straffte det stakkels Dyr blødende til Jorden.

Kaptein Dalziel sad paa sin stolte Ridehest og kastede et foragteligt Blik paa den lille Fange, som hans Ryttere slæbte barhovedet frem til hans Stigboile. Han havde brunt Haar og Skjæg og var meget mørk i Huden. Hans graa Zine, der bare Udtryk af kold Grusomhed, havde været Vidne til saa gruopvækkende Torturer, at den blotte Beretning derom vilde nu for Tiden anses uudholdelig for et menneskeligt Ore. Da hans Mænd underrettede ham om Marsjagen til, at de førte Sandy til ham, befalede Dalziel Drengen med en Stemme, som maatte bringe Gysver, der var i hans Magt, til at skjælve, strax at bekjende, hvem "de Rebeller vare, som han havde bragt Mad til, og hvor de laa skjulte."

"Sig Sandhed, Gut" sagde Kapteinen, idet han drog et kort Sværd frem af sit Bælte, "eller du vil ikke faa lang Tid til at skrifte."

Sandy havde lært, at "falske Munde ere Herren en Bederstyggenhed," og den gamle Adam McLean vilde heller dø end besmitte sin Tunge med en Løgn. Ingen kongelig Gtling kunde holde Sandhedens guddommelige Ret i større Hellighed end denne Mand, der nedstammede fra Bønder og selv var en Bonde; hans unge Sønnesøn vilde ogsaa heller lade sig dræbe paa Stedet end forraade den Hemmelighed, som var bleven ham betroet. Ogsaa Tanken paa August Campbells Fære fyldte ham med Kraft.

"Jeg kan ikke sige det," svarede han, og hans klare blaa Zine mødte frimodig Dalziels vrede Blik. Der glindsede Noget i Sollyset, og Sandy følte Raardespidsen berøre den Krands af Lokker, som hang rundt om hans Hoved, og som hans Bedstemoder havde ladet tilbage som et Bevis paa sin kvindelige Smag, da hun sidste Gang med sin store Sax havde klippet det øvrige Haar kort.

"Vil du have din Hovedskal klovet? Vælg hurtigt!" skreg Kapteinen.

"Det skal jeg gjøre, min Herre," svarede den lille Hyrdeb Dreng bestemt: "Jeg siger Eder, jeg kan ikke omtale det."

Nedrig og grusom, som denne samvittighedsløse Dalziel var, kunde han dog ikke lade være at erkjende, ja næsten beundre Barnets usforfædede Mod. Til alle Omkringstaaendes Forundring stodte han ikke Drengen ned med sit Sværd. Men den Befaling, som fulgte i næste Dieblit, beviste, at det hverken var Medlidenhed eller Anger, som havde nogen Del i hans forandrede Forsæt.

"Bind Gutten saa haardt, I kan, med Tong til denne Sten" — raabte han, idet han pegede paa et stort Klippestykke, som stod i Nærheden. Jeg vil ikke alt for hurtigt affjære denne unge Rebels Tungebaand," mumlede Kapteinen; "og det haardnaktede Emne, hvoraf han bestaar, vil kræve mere Tid til at klemme ud af ham, hvad han ved, end jeg kan ofre, førend jeg kommer tilbage fra min Ridetur."

Sandy blev sølgelig bunden, og Rytterne, som mente, at et saa svagt og ubetydeligt Offer ikke behøvede nogen Begovning paa et af Mennesker saa lidet besøgt Sted, spredte sig i alle Retninger. (Forts.)

Glemmer ikke at gjøre vel og meddele!

Keiser Ferdinand var en saa god Herre, at han selv tog imod Bønsskrifterne fra alle fattige Folk og læste dem opmærksomt igjennem. Engang havde hans Ministre ikke ladet en stakkels Kone komme ind til ham; da den fromme Keiser senere fik dette at vide, blev han meget vred og sagde: "Kjære Herrer, naar vi ei ville høre paa Fattigfolk, som bede os om Hjælp, saa vil igjen Gud ikke heller høre paa os, naar vi bede ham om Hjælp."

Den hjælpsomme Søster.

Sin hjælper saa godt hun fornaar,
Sin lille Bro'r,
Om Tjenesten ei er saa stor.
Naar ældre hun bliver af Aar,
Da stal lille Bro'r
Saa se, hvor hun sørger for ham som en Mo'r.

Sommerfang.

Vøg og Eg udspringe
 I den friske Stov,
 Fuglen høit paa Vinge
 Synger Herrens Lov.
 Vilfen og Biolen
 Kappes nu i Pragt,
 Det har Sommerjolen
 Til os Alle bragt.

Dybt i Hjertets Indre
 Større Ting vi se,
 Mandens Sol ei mindre
 Smelter Is og Sne,
 Saa Guds Ord med Vre
 Vorer i os smukt,
 Til engang vi bære
 Paradisets Frugt.

C. G. Thurah.

Guds Dom

eller

Hunden fra Montargis.

(Frit efter det Franske ved N. N.)

Paa den Tid, da Kong Karl den Femte herskede i Frankrig, i Slutningen af det fjortende Aarhundrede, red en Dag en Rytter gennem Skoven ved Bondy. Da Luften var varm og trykkende, havde han taget sin Hjelms af og holdt den i den ene Haand, medens han med den anden styrede sin Hest. Hans Hund, en stor og prægtig Mynde, løb derimod ikke til at føle sig trykket af Heden; muntret og let sprang den omkring ham; snart var den inde mellem det tætte Lov, snart ved hans Side, og af dens muntre Bevægelser og glade Gjøen var det let at mærke, hvor vel den befandt sig. De havde allerede tilbagelagt et godt Stykke Vej og vare inde i den tætteste Del af Skoven, da Hunden med Et blev staaende og viste tydelig Tegning paa Uro, som om den med sin skarpe Lugt havde mærket et eller andet Dyr i Nærheden. Ridderen standsede sin Hest og gav nøie Ogt paa Hundens Bevægelser; da styrede pludselig en Mand frem fra et Træ, bag hvilket han havde staaet skjult, og gav Ridderen med Lynets Hurtighed et Saar i Siden, og, inden denne havde faaet Tid til at gribe et Vaaben at forsvare sig med, var han allerede anden Gang bleven saaret — han vaskede i Sædlen, faldt af Hesten, udstødte et Suk og var død. Imidlertid var Hunden sprungen til og anfaldt nu med rasende Forbitvelse sin Herres Morder; men den fik et saa eftertrykkeligt Slag over Halsen, at den segnede om og laa som død. I Hast gravede Morderen en Grav imellem Buskene og kastede Ridderens Lig deri; Hunden smed han ned i en Grøft. Selv forsvandt han snart i Skoven, og paa det Sted, hvor Kampen havde staaet, var der atter øde og stille. Hesten havde strax grebet Flugten, og man hørte senere aldrig Noget til den.

Imidlertid var Hunden ikke bleven dræbt, men kun bedøvet af det Slag, den havde faaet; snart kom den til sig selv igjen, og

da den ikke kunde se sin Herre, gav den sig til at tude ynkelig; men snart førte dens Lugt den ind mellem Buskene, hen til det Sted, hvor Liget var begravet, og her lagde den sig ned og forlod i flere Dage ikke sin Plads; ingen Næring tog den til sig, og den hørte kun Gjenlyden af sin egen ynkelige Tuden. Efter nogle Dages Forløb tvang Sult og Tørst den dog til at forlade Graven, og ledet af sit sikre Instinkt løb den kloge og trofaste Hund lige til Paris, hen til en af sin Herres bedste Venner, som om den vidste, at her var Hjælp at finde. Ved sin Tuden vakte den hans Opmærksomhed; han gav den at æde og drikke, men den vedblev at tude og klage; hvert Dieblit løb den hen til Døren og vendte sig om for at se, om Manden ikke fulgte med den, løb saa tilbage og trak ham i Klæderne, men Alt forgæves; han forstod den ikke. Tilslidst løb den bort og vendte tilbage til sin Herres Grav, som den trofast holdt Vagt over og kun en enkelt Gang forlod for at tilfredsstille sin Sult.

Efter nogen Tids Forløb begyndte man imidlertid at savne den døde Ridder ved Høffet — hans Navn var Aubry de Montdidier —; han havde allerede i en ung Alder udmærket sig ved sin Tapperhed og var almindelig afholdt af Alle, ja, Kong Karl den Femte havde ved flere Leiligheder udmærket ham frem for Andre og havde netop nu kaldet ham til sig i en vigtig Anledning. Man begyndte derfor at forbanse sig over hans Udeblivelse — i flere Uger havde man ikke hørt Noget til ham. Da faldt Hundens Opførsel Aubrys Ven paa Sinde, og da den efter nogle Dages Forløb atter viste sig med de samme Tegning paa Sorg og Uro, besluttede han sammen med nogle af sine Venner at følge med den for om muligt at komme paa Spor efter den forsvundne Aubry. Hunden løb lige til Skoven, og de fulgte den trolig; med Et forlod den Veien og løb ind mellem Buskene; her standsede den paa et Sted, hvor Jorden bar tydelige Spor af nylig at have været opgravet, udstødte en ynkelig Tuden og gav sig til med Poterne at grave Jorden op.

Dens Ledfagere betænkte sig ikke længe; med Iver hjalp de den med at grave, og inden kort Tids Forløb kom den forspundne Ridder Aubry's Lig for Dagens Lys. Den Myrdedes Bemærker flettede nu en Vaare af Grene, og paa den førte de Liget ind til Paris, hvor det Dagen efter blev stillet til Jorden under almindelig Deltagelse; thi Nygtet om, at Aubry var bleven myrdet, havde hurtigt udbredt sig. Man fortabte sig nu i forskellige Gissninger om, hvem vel Morderen kunde være, medens samtidig Retten's Haandheverer søgte at komme paa Spor efter Forbryderen. Alle Efterforsninger viste sig nu at være forgjæves, og man opgav tilsidst al Søgning.

Da hændtes det, at Mynden, som en af Aubry's Bemærker havde taget til sig, pludselig en Dag, medens dens Herre stod i Samtale med en Mængde af sine Standsfæller, angreb en af disse og med Raseri kastede sig over ham. Forgjæves søgte man at jage den bort, bestandig fornyede den sit Angreb; tilsidst maatte Ridderen, hvis Navn var Macaire, tage Flugten for den rasende Hund. Fra denne Dag af var Hunden ikke til at styre, naar den fik Nie paa Ridder Macaire; den anfaldt ham med den samme Forbitrelse, og man kunde derfor ikke Andet end fatte Mistanke til, at Macaire paa en eller anden Maade var Skyld i Ridder Aubry's Død, siden Hunden forfulgte ham med et saa vedvarende Raseri; og denne Mistanke bestyrkedes ved, hvad man nu ikke længer hvilede i Krogene, men høit og lydt talte om, at Macaire ved flere Leiligheder havde omtalt Ridder Aubry paa en nedfattende Maade og derved lagt sin Misundelse mod ham for Dagen. Dertil kom, at Macaire, hvad man nu erindrede sig, paa den Tid, da Aubry forspandt, havde været borte, og at han, da han vendte tilbage, havde vist tydelige Tegn paa at være forvirret, ligesom ogsaa hans Klæder havde været sonderrevne, Noget, han imidlertid den Gang havde givet fyldestgjørende Grunde for.

Mistanke mod Macaire var nu vakt, og Nygtet herom kom tilsidst for Kongens, Karl den Femtes, Øren. Han gav Befaling til, at Ridder Macaire skulde indfinde sig

hos ham, og da denne var kommen, bød han ham skjule sig mellem en Skare Hoffolk, som havde faaet Ordre til at være tilstede. Nu blev Hunden sluppen ind, og neppe var den kommen ind i Bærelset, før end den viedliffelig opdagede Ridder Macaire og med Raseri styrtede sig over ham, medens den saamtidig gjæde og hylede, som om den fordrede Straf over Forbryderen.

"Træd frem, Ridder Macaire!" raabte Kongen, medens han tillige gav Befaling til, at man skulde bringe Hunden bort.

Macaire adlød og traadte frem foran Thronen.

"Bed I, hvad man anklager Eder for?" vedblev Kongen. "Man anklager Eder for at have myrdet Aubry de Montdidier, og at dette er Grunden til, at Hunden stadig angriber Eder, naar den faar Nie paa Eder. Har I Noget at svaare derpaa?"

"At jeg har myrdet Ridder Aubry," svarede Macaire, "er kun Løgn og Bagvaskelse; og hvad Hundens Forbitrelse angaar, da er Grunden dertil den, at da jeg en Dag blev uenig med dens Herre, for den løs paa mig, hvorfor jeg slog den, og nu søger den stadig at hevne sig paa mig. Jeg kan sværge ved den hieste Gud, at Mistanken er ugrundet, og at jeg er uskyldig!"

"Ridder Macaire! Skinnet er imod Eder; thi Mistanken er ikke grundet i Hundens Opførsel alene. Men godt! I kræver Gud til Vidne paa Eders Uskyld — jeg tager Eder paa Ordet! Gud skal være Eders Dommer. Jeg befaler Eder at kæmpe med Eders Anklager, Ridder Aubry's Hund, i aaben Tvekamp!"

Paa Kongens Befaling bleve nu alle Forberedelser truffet til denne Kamp, der skulde afgjøre, om Ridder Macaire var skyldig eller ei. Det var nemlig en almindelig Tro i Middelfalderen, at, naar man som paa denne Maade krævede Gud til Vidne eller Dommer, da maatte man i Udfaldet af Kampen se en Tilfjendegivelse af Guds Dom. Saadanne Kampe foregik offentlig og endte stedse med, at den Overvundne slæbtes bort fra Kamppladsen og ophængtes i en Galge,

hvad enten han var død eller kun saaret; thi som den, der var dømt af Gud, var han hjemfalden til den menneskelige Straf.

Dagen oprandt, da det skulde vise sig, om Ridder Macaire var skyldig eller ei. Fra den tidlige Morgenstunden kunde man se Folk i tætte Skarer strømme hen til Kamppladsen, Den Notre-Dame i Seinefloden, som den Gang endnu var ubeboet. Tiden til Kampens Begyndelse kom, og Kongen og hele Hoffet indtog deres Pladser. Endelig viste Kampdommerne sig og gavede Tegn til, at Anklageren og den Anklagede skulde føres frem, og nu aabnedes Strankerne, og de to Modstandere bleve førte frem, hver fra sin Side.

Macaire var bevæbnet med en stor, tung Stof, der lignede en Køl; Hunden derimod havde til sit Forsvar en Lønde uden Bænd og Laag. Da den fik Die paa Ridderen, blev den som ude af sig selv af Forbitrelse, og da man endelig havde sluppet den løs, angreb den ham med sin sædvanlige Voldsomhed, men viste paa samme Tid en saadan Behændighed i at undgaa hans Slag, at det vakte almindelig Forbauselse. Den anfaldt ham snart forfra, snart bagfra, og det med en saadan Bedholdsenhed og Hurtighed, at Ridder Macaire tilsidst af Udmattelse lod Armen huke; da sprang Hunden til, bed sig fast i hans Strube, og Macaire faldt til Jorden, badet i sit Blod.

Kongen reiste sig og gav Befaling til, at Hunden skulde føres bort, men samtidig nærmede Dommerne sig den døende Ridder, og før dem tilstod han nu med svag Stemme, at han virkelig var Morderen — en Tilstaelse, der neppe var bleven afslagt, førend han førtes bort og blev hængt.

Paa denne Maade hevnedes den trofaste Hund sin Herres Død, og endnu den Dag i Dag kan man, som et Minde om denne Begivenhed, i Ridderfalsen paa Slottet Montargis se et Billede, som forestiller Kampen mellem Ridder Macaire og Aubry de Montdidiers Hund, eller, som den sædvanlig kaldes, Hunden fra Montargis.

Sand Giendom.

En Konge spurgte engang en meget rig Kjøbmand om, hvormeget han eiede. Kjøbmanden svarede, at det kunde ikke beløde sig til stort mere end 1000 Daler. Kongen mente, at han spøgte; men Kjøbmanden sagde: "1000 Daler har jeg for Guds Skyld skænket de Fattige, og alene disse holder jeg for mine; thi Ingen kan tage dem fra mig. Min øvrige Formue er afhængig af Kongens Vilje, Tyvenes Haand og Tilskikkelsen; den kan jeg ikke betragte som min".

G a a d e.

Paa Havet grunt jeg drev mit Epil,
Hvis 'R' foran du sætter til,
En stor Maskine da jeg er
Til Brug for Skibe nok især.

Med 'G' jeg er saa rank og stor,
Med 'D' jeg gavner Folk i Nord.
Nu ikke Mer' jeg siger dig,
Thi ellers let du gætter mig.

Oplosning

paa Gaaden i No. 5:

Nor.

Rigtig opløst af H. J., Oslo, Wis.; C. H. S., Glasgow, Wis.; S. M. D., Sugar Creek, Wis.; D. D. H., Underwood, Minn.

Børneblad

9de Aargang.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Expt. Bore Agenter, der tage Bladet i Pakker og selv holde Navneliste, tilstaa vi derimod for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expt. efter 30 Cts. pr. Expt.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Frick,

Dr. S, La Crosse Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.